

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 24.854 van 23 maart 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 10 december 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 13 november 2008 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, waarbij tevens bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart te zijn geboren op 30 januari 1983 te Kameshli en van Syrische nationaliteit te zijn.

Op 7 februari 2008 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker dient tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die op 20 mei 2008 het beroep verwerpt bij arrest nr. 11.394.

Op 2 juni 2008 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 7 juli 2008 beslist de minister van Migratie- en asielbeleid tot weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag met bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en vrijheidsberoving te dien einde. Verzoeker dient een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die op 23 januari 2009 het beroep verwerpt bij arrest nr. 21.897.

Op 7 augustus 2008 dient verzoeker een derde asielaanvraag in.

Op 8 augustus 2008 wordt ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker genomen.

Op 13 augustus 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag. Verzoeker dient een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die op 25 februari 2009 het beroep verwerpt bij arrest nr. 23.593.

Op 8 oktober 2008 dient verzoeker een vierde asielaanvraag in.

Op 9 oktober 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van de asielaanvraag. Deze beslissing wordt ingetrokken, waardoor het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zonder voorwerp wordt (RvV 15 januari 2009, nr. 21.429).

Op 13 november 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een nieuwe beslissing tot weigering tot inoverwegingname van de asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

Overwegende dat betrokkene een eerste asielaanvraag indiende op 05/11/2007; door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) op 08/02/2008 een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' werd genomen omdat betrokkene door het grote aantal onwaarschijnlijkheden de door hem ingeroepen asielmotieven niet kon aannemelijk maken; de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) op 22/05/2008 zijn beroep tegen de negatieve beslissing van het CGVS heeft verworpen omdat het laattijdig werd ingediend; betrokkene op 02/06/2008 een tweede asielaanvraag indiende die op 07/07/2008 door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd afgesloten met een beslissing 'weigering van in overwegingname van een asielaanvraag'; betrokkene op 07/08/2008 een derde asielaanvraag indiende die op 14/08/2008 door de DVZ werd afgesloten met een beslissing 'weigering van in overwegingname van een asielaanvraag'; betrokkene op 08/10/2008 een vierde asielaanvraag indiende; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag enkele documenten voorlegt; betrokkene in de eerste plaats een brief voorlegt afkomstig van H.A.R. (...); deze brief een gesolliciteerd karakter vertoont; betrokkene voorts een brief van zijn zus voorlegt; er moet op gewezen worden dat het hier privé-correspondentie betreft; betrokkene de inhoud van de brief (huiszoekingen, vader geslagen) op geen enkele wijze kan hardmaken; de internetartikels geen ander licht werpen op zijn asielmotieven; de door betrokkene aangebrachte documenten niet van die aard zijn dat ze de essentie van de negatieve beslissing van het CGVS inzake zijn eerste asielaanvraag in positieve zin kunnen wijzigen; betrokkene verklaart dat hij onheus behandeld zou geweest zijn door de Syrische ambassadeur omdat hij Koerdisch zou gesproken hebben tegen de ambassadeur; betrokkene deze blote beweringen op geen enkele wijze kan hardmaken; betrokkene voorts stelt dat hij van een zekere O.F. zou vernomen hebben dat een persoon die uit een of ander Europees land naar Syrië werd gerepatrieerd sinds zijn aankomst in Syrië spoorloos zou verdwenen zijn; betrokkene deze blote beweringen op geen enkele wijze kan staven; deze verklaringen bovendien geen ander licht werpen op zijn asielmotieven; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de Koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verwerende partij wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 51/8 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna verkort Wet van 29 juli 1991).

Na een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht meent verzoeker dat hij naar aanleiding van zijn vierde asielaanvraag wel degelijk nieuwe elementen heeft aangebracht. Zo legde verzoeker een schriftelijke oproep – petitie neer van dhr. H.A.R., verantwoordelijke van de Belgische afdeling van de Koerdische Yekiti-partij van Syrië, waarin deze laatste verzoekt om verzoeker niet terug naar Syrië te sturen. Verzoeker stelt dat ondanks de alarmerende inhoud van deze brief, welke concrete, objectieve en verifieerbare informatie bevat aangaande zijn problemen, de verweerder zich bizar genoeg beperkt tot het stellen dat deze brief een *“gesolliciteerd karakter”* zou vertonen, wat onbegrijpelijk is. Verzoeker meent dat deze schriftelijke verklaring uitgaande van de leiding van de Yekiti-partij in België, wel degelijk zijn feitenversie bewijst.

Verzoeker legde tevens drie internetartikels in verband met de situatie van de Koerden in Syrië neer, alsook een verklaring van de Europese Unie over de situatie van de mensenrechten in Syrië en een brief van zijn zus, gericht aan verzoekers advocaat, waarin ze meedeelt dat verzoekers vader op 5 oktober 2008 geslagen werd naar aanleiding van een huiszoeking door de Syrische autoriteiten, waardoor hij naar het ziekenhuis moest worden overgebracht. Met betrekking tot deze brief stelt verzoeker dat de verweerder zich andermaal simpelweg meent te kunnen beperken tot het stellen dat dit om ‘privé-correspondentie’ zou handelen. De uitleg die hij bij zijn gehoor gaf, spreekt voor zich en is wel degelijk geloofwaardig. Verzoeker meent dat de verweerder blijk geeft van onzorgvuldig bestuur indien hij voorhoudt dat verzoeker de inhoud van de brief van zijn zus niet zou kunnen *‘hardmaken’*. Verzoeker stelt dat de verweerder toch niet van hem kan verwachten dat hij een bekentenis van de Syrische veiligheidsdiensten neerlegt.

Verzoeker voerde ook aan dat hij nog steeds vreest geïnterviewd te zullen worden door de Syrische autoriteiten en dat dit ondermeer blijkt uit de agressieve houding van de ambassadeur in de Syrische ambassade, die hem binnen dezelfde dag een laissez-passer afleverde, omdat hij Koerdisch had gesproken en geen Arabisch. Op deze manier kan verzoeker zo snel mogelijk naar Syrië teruggestuurd worden zodat hij daar zou kunnen aangepakt worden. Deze verklaring van verzoeker wordt ook bevestigd in de brief van verzoekers zus aan verzoekers advocaat. Ondanks de verwikkelingen die zich hadden voorgedaan in de Syrische ambassade, die uiterst verontrustend en zelfs beangstigend zijn, heeft verweerder dit nieuwe element niet au sérieux genomen, doch zich opnieuw beperkt tot het stellen dat verzoeker deze feiten niet zou kunnen *‘hardmaken’*.

Verder houdt verzoeker vast aan zijn verklaringen uit zijn drie eerste asielaanvragen, zo herhaalt hij zijn oorspronkelijk asielrelaas en zijn vrees naar aanleiding van zijn actief lidmaatschap voor de Yekiti partij en de drie keren dat hij in aanraking kwam met de

Syrische veiligheidsdiensten. Tevens verwijst hij opnieuw naar zijn telefonisch contact met zijn familie in april 2008, die vertelden dat zij onder druk werden gezet om verzoekers schuilplaats te vertellen, en naar de elementen die hij aanbracht bij zijn derde asielaanvraag. Verzoeker herhaalt nogmaals dat hij in zijn vierde asielaanvraag wel degelijk bijkomende nieuwe gegevens heeft aangehaald en dat de verweerder geen ernstig onderzoek heeft gevoerd naar de nieuwe asielmotieven, waardoor hij niet de kans krijgt om meer details te verschaffen, wat onmogelijk is bij het vluchtig gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. Daarenboven houdt de verweerder onvoldoende rekening met het feit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn zaak nog niet aan een inhoudelijk onderzoek heeft onderworpen daar het beroep werd afgewezen om een technische reden, met name daar zijn vorige advocaat het verzoekschrift te laat had ingediend. Tenslotte stelt verzoeker nog dat de motivering niet afdoende is als het gaat om vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet stelt dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij die had kunnen voorleggen en waaruit blijkt dat hij een gegronde vrees voor vervolging kan laten gelden zoals bedoeld in de Conventie van Genève of een reëel risico loopt op ernstige schade zoals vervat in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de minister heeft hiervoor elk opgeworpen nieuw element getoetst aan de nieuwe gegevens zoals gedefinieerd in artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden. Verzoeker bespreekt in zijn verzoekschrift de verschillende motieven waarom de aangehaalde nieuwe gegevens niet als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet worden aanvaard, waardoor hij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk en op afdoende wijze de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Door louter voor te houden dat de motivering van de bestreden beslissing stereotiep is, toont verzoeker voorts niet aan dat de motivering niet pertinent en draagkrachtig is. De Raad besluit derhalve dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt de in de bestreden beslissing opgenomen motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Verzoekers kritiek dat zijn asielaanvraag verworpen wordt met stereotiepe zinnen, kan geenszins worden gevolgd. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont duidelijk aan dat de bestreden beslissing op een omstandige en concrete wijze weergeeft

waarom de door verzoeker ingeroepen nieuwe gegevens niet worden aanvaard als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 5 oktober 2001, 99.518, RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr.172.821, e.a.).

Waar verzoeker de motieven van de bestreden beslissing betwist en betoogt dat hij wel nieuwe elementen heeft aangebracht, erop wijst dat zijn leven nog steeds in gevaar is in Syrië, hij ten bewijze hiervan een brief heeft voorgelegd van dhr. H.A.R, drie internetartikels, een verklaring van de Europese Unie over de mensenrechten in Syrië, een brief van zijn zus, en een voorval op de Syrische ambassade in Brussel, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Onderzoek van de materiële motiveringsplicht vergt in casu een onderzoek van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Uit deze bepaling volgt dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn, dus niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn, dus ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Teneinde te kunnen besluiten tot het al dan niet aanwezig zijn van “nieuwe gegevens” dient de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de aangehaalde gegevens te toetsen aan de voorgaande asielprocedures van verzoeker en het relaas dat hij aldaar naar voor heeft gebracht en tevens de relevantie van de aangehaalde gegevens na te gaan.

Met betrekking tot de neergelegde brief van dhr. H.A.R., uitgaande van de leiding van de Yekiti-partij in België, de drie internetartikels in verband met de situatie van de Koerden in Syrië, alsook een verklaring van de Europese Unie over de mensenrechten in Syrië en een brief van zijn zus, motiveert de bestreden beslissing, na te hebben verwezen naar de drie voorgaande asielprocedures het volgende:

“betrokkene in de eerste plaats een brief voorlegt afkomstig van H.A.R. (...); deze brief een gesolliciteerd karakter vertoont; betrokkene voorts een brief van zijn zus voorlegt; er moet op gewezen worden dat het hier privé-correspondentie betreft; betrokkene de inhoud van de brief (huiszoekingen, vader geslagen) op geen enkele wijze kan hardmaken; de internetartikels geen ander licht werpen op zijn asielmotieven; de door betrokkene aangebrachte documenten niet van die aard zijn dat ze de essentie van de negatieve beslissing van het CGVS inzake zijn eerste asielaanvraag in positieve zin kunnen wijzigen;”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zowel naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag als naar aanleiding van zijn derde asielaanvraag reeds schriftelijke attesten voorlegde die werden opgesteld door de verantwoordelijke leden van Koerdische politieke partijen. Het feit dat deze brief objectieve en verifieerbare feiten beschrijft, doet geen afbreuk aan het feit dat verzoekers engagement in de partij en zijn deelname aan manifestaties in België reeds eerder werd onderzocht. De situatie van de Koerden in Syrië en de mensenrechten in Syrië werden in de eerste asielaanvraag reeds ten gronde onderzocht. Deze documenten kunnen weliswaar als nieuw worden beschouwd in de zin dat ze nog niet eerder werden voorgelegd, doch uit het administratief dossier blijkt dat ze betrekking hebben op feiten die reeds grondig werden onderzocht in het kader van de vorige asielaanvragen zodat verweerder terecht kan concluderen dat de aangebrachte documenten niet van die aard zijn dat ze de essentie van de negatieve beslissing van het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen inzake zijn eerste asielaanvraag in positieve zin kunnen wijzigen. Met betrekking tot de brief van verzoekers zus, stelt de verweerder op redelijke wijze dat verzoeker op geen enkele wijze een begin van bewijs bijbrengt van de huiszoekingen, de slagen toegebracht aan zijn vader en de brief bijgevolg niet van die aard is dat het de negatieve asielbeslissing in positieve zin kan wijzigen. Verweerder beperkt zich dus niet tot de stelling dat het persoonlijke briefwisseling betreft, doch vraagt een begin van bewijs van de door verzoekers zus geponeerde feiten. Nergens in de bestreden beslissing vraagt verweerder om een bekentenis van de Syrische autoriteit, verzoeker had, bij wijze van voorbeeld, een medisch attest kunnen voorleggen van de medische behandeling die zijn vader diende te ondergaan. Verweerder oordeelde rechtmatig dat het een blote bewering betreft en aldus niet van die aard is dat het de negatieve eerste asielaanvraag niet in positieve zin zou kunnen ombuigen.

Met betrekking tot de agressieve houding van de ambassadeur in de Syrische ambassade, motiveert de bestreden beslissing het volgende:

“betrokkene verklaart dat hij onheus behandeld zou geweest zijn door de Syrische ambassadeur omdat hij Koerdisch zou gesproken hebben tegen de ambassadeur; betrokkene deze blote beweringen op geen enkele wijze kan hardmaken”

Opnieuw is verweerder de relevantie van de aangebrachte nieuwe gegevens nagegaan en op redelijke wijze tot de conclusie gekomen dat het een blote bewering betreft, daar geen enkel begin van bewijs naar voor wordt gebracht en deze gegevens aldus niet van die aard zijn dat ze de negatieve eerste asielprocedure kunnen weerleggen.

Waar verzoeker opnieuw verwijst naar de elementen die hij reeds had aangehaald in zijn eerste drie asielprocedures, wijst de Raad erop dat verzoeker reeds zelf aangeeft dat deze gegevens reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een eerdere asielaanvraag en dus geen betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Verzoeker maakt het niet aannemelijk dat hij nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht waarmee de verwerende partij geen rekening heeft gehouden. De verwerende partij kon derhalve naar recht en redelijkheid besluiten dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangehaald. De bestreden beslissing steunt derhalve op ter zake dienende, deugdelijk afdoende en pertinente motieven zodat noch de motiveringsplicht noch artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet geschonden werden.

Verzoeker geeft nog een theoretische uiteenzetting over het feit dat kandidaat-vluchtelingen dienen te kunnen genieten van het voordeel van de twijfel en over de regels van de bewijslast, maar toont hiermee niet aan dat het bestuur ten onrechte heeft geoordeeld dat de aangebrachte elementen niet nieuw zijn en er uit deze elementen geen ernstige aanwijzingen kunnen afgeleid worden voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing steunt derhalve op ter zake dienende, deugdelijk afdoende en pertinente motieven. Een schending van de materiële motiveringsplicht of artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin wordt een manifeste beoordelingsfout bewezen.

Verzoeker kan ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat er sprake is van een schending van het principe van een goede rechtsbedeling en van de zorgvuldigheidsplicht. Verzoeker onderbouwt zijn grief immers met de stelling dat het bestuur het dossier had dienen over te dragen aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aangezien een verdergaand onderzoek vereist was, maar toont niet aan dat de gemachtigde van de minister zijn bevoegdheden in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet te buiten is gegaan. Een verder onderzoek van een herhaald asielerzoek is immers slechts vereist indien er effectief nieuwe gegevens beschikbaar zijn en de gemachtigde van de minister oordeelde op goede gronden dat dit niet het geval was.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 49/3 van de Wet van 15/09/2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980, B.S. 06/10/2006 en de Europese richtlijn 2004/83.

Verzoeker stelt dat uit de bestreden beslissing niet blijkt of de gemachtigde van de minister de nieuwe asielaanvraag grondig heeft onderzocht in het kader van artikel 48/4, § 2, a + b van de Vreemdelingenwet om te weten of hem de subsidiaire beschermingsstatus kon worden toegekend. Hij meent dat de verwerende partij dit op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet ambtshalve had moeten doen. Verzoeker betoogt nog dat de gegeven motivering in de bestreden beslissing volstrekt stereotiep is in de zin dat er onvoldoende persoonlijke motivering wordt gegeven, rekening houdend met de concrete en individuele elementen van voorliggend dossier.

Aangezien verzoeker niet aantoont dat artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet incorrect zou zijn toegepast, kan verder niet ingezien worden op welke wijze de artikelen 48/4 en 49/3 van de Vreemdelingenwet zouden miskend zijn. Een toepassing van deze artikelen is immers slechts vereist voor zover nieuwe gegevens die konden leiden tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, aangebracht werden, quod non. Verzoeker kan de schending van deze artikelen niet dienstig aanvoeren.

Waar verzoeker een schending aanvoert van de Richtlijn 2004/83/EG, stelt de Raad vast dat hij niet preciseert welk artikel van deze richtlijn zou geschonden zijn door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is, bij gebrek aan voldoende precisie, dan ook niet ontvankelijk.

In zoverre verzoeker opnieuw de schending van de motiveringsplicht, het principe van de goede rechtsbedeling alsook het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel is, zo al ontvankelijk, ongegrond.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en stelt hij dat de in het dossier voorhanden zijnde feitelijke gegevens onverenigbaar zijn met het door de verwerende partij genomen besluit.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts vastgesteld worden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301), wat in casu niet het geval is. De Raad stelt vast, met verwijzing naar de bespreking van het eerste middel, dat de motieven van de bestreden beslissing niet worden tegengesproken door de stukken uit het administratief dossier en dat zij de genomen beslissing schragen.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.